

Filip Tamás

Trapézmeder

*(A vers próbafülke, amelybe
sok ruhát viszünk magunkkal,
a tükör igazat mutat, de
nem akar hinni a szem.)*

Birtokainkat egy patak választja el,
de közös a medre és vize.
Az én világom tágasabb.
A tiédben több a részlet.

Nálam az éjszakák romsötétek,
a tornyok önmaguk elől menekülnek.
Sorsot húznak a csillagok, és mind
veszítenek. A fény visszahull az
égbe, sötétes puska dörren.
Nem tud mibe kapaszkodni a
szél, olyan üres itt lenni.
Vagy nincs is szél, magától lobog
minden vándoron egy-egy
hatalmas köpeny?

A kerted naponta fölvirágzik,
fáid dülöngélnek a napfénytől
részeg gyümölcsök terhe alatt.
És állataid! Porzik és reng
a föld minden délben, amikor
letrappolnak a vízhez, és
forrásától a torkolatáig kiisszák
közös patakunkat.

A trapézmeder oldalába
sötétkék sál ragadt, kezd
eggyé válni a földdel. Bele-
tápossa nagy kerekével az idő,

látjuk mindketten, és hagyjuk,
hogymegtörténjen.

Nálad minden izzik, de
semmi se lángol, te mindig
meztláb jársz, paraszak szőnyegén
érzi jól magát a lábad.
Nálam jégből emelt
falakhoz támasztott létrákon
szalad a tűz, hogy elolvassza
a védők nélküli várat, pedig
a támadók legszívesebben
megadnák magukat.

*(A versünk olyan, amilyenek
lehetnének mi is, ha volna, ki
váratlanul átölel, miközben
felsegíti ránk a kabátunkat.)*

Erdő, erdő

Avarszőnyeg terített eléd az erdő, hogy
menj rajta végig: tagolt végtelen, főleg
hogymirányát megszabtad, de folyton
elvezítéd. Egyszer csak tisztássá ritkul,
mintha ez volna lényege, a fátlan közép,
ahol a szőnyeg mégis ugyanolyan:
tűnődsz, az avarhoz talán fák nem is
kellenek? Ajándékozz meg magammal,
legyek egyetlen fád a közép közepén, fa,
mely leszórta magáról minden levelét.
Megáll, leül, lefekszik, betakarózik és
hallgat. Amit hall, lefordítja magának,
két nyelven is érti az ismeretlent.
Egy angyal a szárnyával szájára csap,
hogymihagyja abba a motyogást, legyen
tökéletes a csend, amelyben hallható,
ahogymieltemetett jégszobrok lassan
olvadni kezdenek. Hova is költöznél
innen? A források közelébe jutottál.

Látogatás az idegen városban

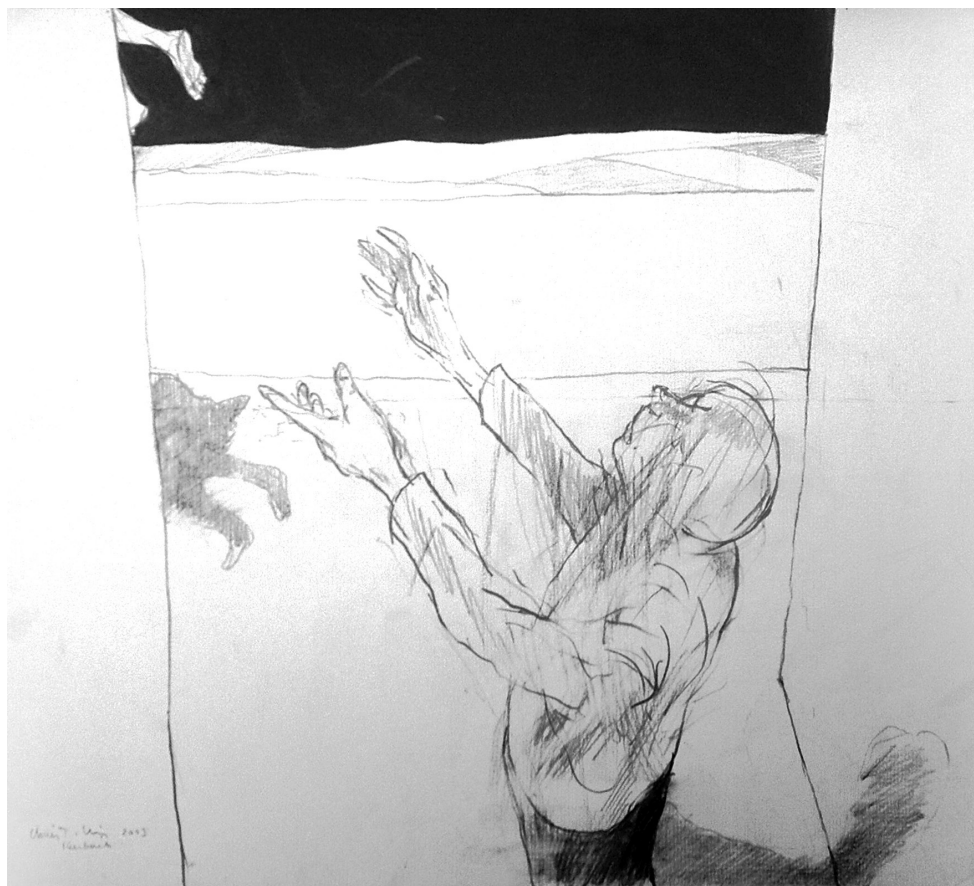
El kellett jönnöm ide, hogy
megértsem végül: fordított
gödör a torony, beásta magát az égbe.
A fiatornyok anyjuk kezét fogják,
várják, hogy ők is nagyra nőjenek.
A főtér üstnyi fortyogó leves,
majdnem kifut, de nincs hova,
a beletorkolló utcák is mind tele.
Asszonyverők és mesehősök
vízimentők fürdőruhában
borlovagok bíbor köpenyben
viharjelzők síppal dobbal
szervkereskedők szikével –
csupa bizonytalan járókelő,
köztük én is, ki ma már
négyyszer ütköztem neki
valaki másnak, és mindannyiszor:
BOCSÁNAT, *bocsánat*.

Elbűvöl a félelem, amellyel
utamba állsz, pedig láthatod,
most is fegyvertelen vagyok.
Hogy éppen itt fussunk össze!
Felszabadul egy asztal, két
kávét kérünk, mesélni kezdesz,
nézem bőröd alatt az izmok
finom remegését... Mennyire
él az arcod. A felkapaszkodó
szavakból annyi marad meg:
van egy fiad. Végül borravalót
adok a semmiért... Nekem viszont
ugye járna egy becsületrend?

Alkonyat ébreszti a tücsköket,
úgy látszik, a házak mögött még
zöldek a kertek. A magasság
szomszja fáradt szökőkútba hajol,

romlandó csillagok alatt örök
történet kanyarog. Belém süllyed a
zene, napmeleg gyümölcsökre
emlékszem, helyekre, ahol
otthon érezhettem magam.
Bár otthon az a hely, ahol az
ember nem érez, mondta Pessoa.

Legyek martaléka e térnek, vad
harangszóval dőljenek le rám
a tornyok, ne éljem túl
a találkozást veled,
ne én emlékezzek,
rám emlékezzenek.

Kovács Tamás Vilmos: Vázlat (vegyes technika, papír, 2003)